

приближаващите се до брѣга нѣколко лодки. Едва когато го окръжиха нѣкакви брадясали, съ почернѣли лица мъже, той се изплаши и почна да вика. Страхнитѣ мъже го грабнаха, сложиха го въ една отъ лодкитѣ и потеглиха обратно по морето. Баща му чу писъцитѣ, затече се къмъ брѣга, заедно съ множество слуги и войници, но докато спуснатъ лодки, грабителитѣ бѣха изчезнали отъ погледитѣ имъ.

Въ голѣмо отчаяние Прискипо се върна у дома си. Сломенъ и измъченъ, той се движеше изъ стаята, съблуждаещъ погледъ и глухи, задавени викове.

— Бурята! Бурята! Не съмъ се излѣгалъ. Милото ми дете, малкият ми синъ! Сбждна се предчувствието ми.

Напразно лодки и кораби кръстосваха морето. Отъ сина на Прискипо и грабителитѣ му нѣмаше следа.

И изминаха години. Управителътъ се състари отъ безнадеждна мъка по своя синъ. Напразно очакваше грабителитѣ да поискатъ откупъ за освобождението на Варава — той би далъ всичко, каквото пожелаеха. Но годинитѣ минаваха и постепенно изчезна надеждата въ него. Примири се съ мисълта, че Варзва е убитъ

жестоко отъ разбойницитѣ

И чу се слухъ на острова, че по морето кръстосватъ корабитѣ на единъ младъ жестокъ разбойникъ. Всѣки срѣщнатъ отъ него корабъ бивалъ потапянъ въ морето и всички хора въ него избивани по найбежалостенъ начинъ. Нападалъ и селищата по брѣговетѣ, избивалъ населението и ограбвалъ всичко ценно. Напразно по следитѣ му ходѣли кораби съ войници — той и хората му били неуловими. Стотици били неговитѣ подчинени, алчни за грабежъ жадни за чочѣшка кръвъ, бежалостни, съ страшень видъ.